

Потерпілий кіт

Петро Гришко

Не знаючи турбот і горя,
Сторожував Мурко в коморі.
Хвалив свою роботу без кінця.

Кусок потягне свіжого м'яся,
Умне й на цілу ніч лягає спати —
Нащо Мишей тих чатувати?

Якось Мишва, гарцюючи безперестанку,
Мурку хвоста одгризла на світанку.

І соромно, і боляче було.
Та поступово зажило
Й забулося...
Тепер того Кота,
Буває, Котеня пита:
— А де ви, дядю, позбулись хвоста?

Мурко поважно піднімає морду
І каже гордо:
— Цього не таю.
Був за громадське у нерівному бою.
А бач же, не дали медалі.

Лишаю байку без моралі.